

ALBERT HAUF

“Democràcia, castració nacional i l’AVL”: tot no és legítim en democràcia

Acabo de llegir amb estupor l’escrit ple de franciscana bonhomia i d’esperit nadalenc, que ens regala EL TEMPS per obra i gràcia del Sr. David Garrido. I com que algun lector poc avisat podria caure en el parany de donar per bona la irreflexiva diatriba d’aquest oracle salvapàtries, que revestit de bandera catalana confon l’expressió de legítimes opinions personals amb la purulenta excrecència de calúmnies barroeres i denigratòries, em veig obligat a contestar l’improcedent exabrupte d’aquest per a mi desconegut professor de la UAB.

Començaré cercant un dels escassos punts de l’escrit amb el qual estic d’acord, contingut en la frase que encapçala tan intempestiva com injusta catilinària: “Tot NO és legítim en democràcia.” És ben cert. No ho és, per exemple —encara que s’hagi convertit en un lloc comú de la praxi quotidiana— la mala educació, la grolleria gratuïta o la difamació impune d’aquelles persones que no combreguen amb les nostres idees. Democràcia hauria de ser sinònim de tolerància; d’esforç constructiu per arribar, amb esperit dialogant, a una mínima comprensió del punt de vista dels altres, per distant i antitètic que resulti. Però el cas és que, “de València estant, causen païra” la desinformació i la lleugeresa amb què certes persones ubicades en el Principat, com ara el Sr. Garrido, pontifiquen sobre temes dels quals, o no tenen ni la més remota idea, o, com sospito, en tenen una de fixa, del tot tendenciosa i sectària, que ignora per complet la raó o raons dels altres. Esborrona la facilitat amb la qual aquest senyor, i d’altres de la seva colla, es converteixen en fiscal, jutges i jurat de les actuacions alienes, que condemnen i anatematitzen des de l’arrogant superioritat moral que només ells mateixos s’atorguen, al marge de qualsevol representativitat i legitimitat po-

lítica, i en nom d’una pàtria que semblen tenir segrestada i acaparada, com si fóra el seu galliner particular.

Ja la inicial comparació entre el Sr.

“Com s’atreveix a invocar la paraula democràcia una persona carregada d’una tan odiosa com castradora intolerància, que creu tenir butla per atacar, anatemitzar i cremar en efígie els desgraciats que s’escapen dels límits de l’ortodòxia del seu pobre maniqueisme fonamentalista?”

Adolf Hitler i el Sr. Zaplana, que el Sr. Garrido efectua al principi del seu escrit, és tot un indicatiu de desmesura hiperbòlica i, com bé diu el poeta: *foll és*

qui es desmesura. No em sé estar de demanar-me i de demanar-li: quina diferència hi ha entre el comportament dictatorial que ell denuncia i adjudica, i el tarannà, estil i contingut del seu escrit? No m’han destinat ja l’eximi articulista, i el seu mentor i “Führer”, mentalment i pràcticament, a l’únic “gulag” o Dachau que, sortosament, tenen disponible: el de les “tenebres exteriors” o excomunió de la seva escafida capelleta? Com s’atreveix ni tan sols a invocar la paraula democràcia una persona carregada d’una tan odiosa com castradora intolerància, que creu tenir butla per atacar, anatemitzar i cremar en efígie els desgraciats que s’escapen dels límits de l’ortodòxia del seu pobre maniqueisme fonamentalista? Qui són ell i els tres més que pensen com ell, per a repartir diplomes de patriotisme o de lesa patria? Qui o què representen, llevat dels seus infladíssims egos, i les seues ambicions i curolles personals? Algú realment civilitzat pot pensar i creure que enviar sicaris per fixar per les parets, o repartir i/o publicar llistes de traïdors, de xuetes, i d’heretjots, o la metòdica adjudicació pública en el butlletí parroquial dels corresponents santbenets, o la vella pràctica de recitar màgicament en veu alta a les portes de la capelleta particular el psalm de les malediccions, és una manifestació de cultura nacional democràtica? Iddò, oi, xe! Ja estem ben endiumenjats, si la salvació del nostre país passa per haver d’acceptar una visió tan garridel·la i estalinista de la llibertat! L’esgarrafadora destemprança intel·lectual de la missiva i el seu humor kafkià, només invoca i evoca solucions dràstiques i exemplars, com ara el tir en la nuca, la cacera de bruixes i els brasers inquisitorials. Dels assassins morals als assassins amb vessament de sang real, com el del professor Brosseta, només hi ha una passa, que sempre hi ha algun sicari disposat a